

Момчетата се спустнаха подир двулевката, ала тя, като усети, че искат да я хванат, почна по-бързо да бяга от улица в улица. Тя мина през главата на едно врабче, заобиколи трима войници и пак продължаваше да бяга. Тя мина през целия град, след това излезе извън града, където я срещна един просек.

Момчетата не можаха да я стигнат; те беа останали много назад и викаха на просека:

„Хвани двулевката! Хвани двулевката!“

Просека не дочака да му потретят. Той се спря, простре ръце да улови двулевката, ала тя — фюйт! избяга. И понеже тя беше стигнала върха на една височина, търкул-търкул—спустна се надолу по нея, право в долината. А просека продължаваше да я гони. И понеже не беше ял нищо на обед, той беше премаял и не можеше повече да я гони.

„Дръжте двулевката! Дръжте двулевката!“ викаше той запъхтян.

Зачу го една сврака. Тя беше кацнала на един трън и, като виде лъскавата двулевка да се търкаля край нея, не я домързя и хвъркна подир нея, а вие знаете, че хвъркането надминава бягането . . .

Двулевката забележи, че свраката иска да я улови, и, понеже беше вече уморена, поиска да се скрие в една миша дупка. Ала мишата дупка беше малка, двулевката се задръсти в нея, и свраката я улови.

И какво я направи?

Тя я сграбчи с човката си, и я занесе в гората, дето имаше едно високо дърво, на дървото — птиче гнездо, а в гнездото три яйца, които бяха нейни. Тя пушна двулевката при яйцата и легна отгоре да мжти.

Измжти ли се нещо от двулевката?—Не! Тя не се остави да я мжтят. На джното на гнездото между клечките имаше тесна пролука, достатъчна да се провре една двулевка. Глупавата сврака не забележи това.

Къде отиде двулевката по-нататък?

Слушайте! Тя поиска да скочи от високото дърво долу на зелената трева, но тъкмо там беше седнало да си почива едно хубаво момиче. То беше набрало пълна кошница хубави, червени ягоди. В тази кошница падна двулевката, задръсти се между ягодите и не можеше вече да излезе.